

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona (Hiszpania) w dniu 5 lutego 2018 r. – Daniel Ustariz Aróstegui / Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Sprawa C-72/18)

(2018/C 161/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daniel Ustariz Aróstegui

Strona przeciwna: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Pytanie prejudycjalne

Czy klauzula 4 Porozumienia ramowego zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w sprawie pracy na czas określony, zatwierzonego przez dyrektywę Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r.⁽¹⁾ powinna być interpretowana w ten sposób, że sprzeciwia się przepisowi regionalnemu, takiemu jak sporny w postępowaniu głównym, który wyraźnie wyłącza przyznanie i wypłatę określonego dodatku do wynagrodzenia pracownikom administracji publicznej Nawarry należącym do kategorii „pracowników kontraktowych zatrudnionych administracyjnie” na czas określony, z uwagi na fakt, że ów dodatek stanowi wynagrodzenie za awans i rozwój kariery zawodowej zastrzeżonej dla osób należących do kategorii „urzędników publicznych” zatrudnionych na czas nieokreślony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2017 r. w sprawie T-634/16, Montel/Parlament, wniesione w dniu 6 lutego 2018 r. przez Sophie Montel

(Sprawa C-84/18 P)

(2018/C 161/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sophie Montel (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- zmiana zaskarżonego wyroku, a tym samym;
- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 24 czerwca 2016 r., doręczonej w dniu 6 lipca 2016 r., w której uściślono, że „kwota 77 276,42 EUR została nienależnie wypłacona na rzecz pani Sophie Montel” oraz nakazano urzędnikowi zatwierdzającemu i księgowemu instytucji windykację tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności w całości noty obciążającej nr 2016-897, podpisanej przez tego samego dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 4 lipca 2016 r.;
- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z bezpodstawnych oskarżeń wysuniętych przed zakończeniem dochodzenia, z uszczerbku na jej wizerunku oraz z bardzo poważnych problemów, jakie zaskarżona decyzji spowodowała w jej życiu osobistym i politycznym;

- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu kosztów postępowania;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku właściwości organu, który wydał akt.
  - Kwestie finansowe należą do właściwości Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie sekretarza generalnego;
  - Brak delegowania uprawnień na rzecz sekretarza generalnego;
  - Zarzut niezgodności z prawem z uwagi na naruszenie niezależności parlamentarnej i prawa do bezstronnego sądu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady „electa una via”
  - Przewodniczący Parlamentu zwrócił się do OLAF i francuskiego wymiaru sprawiedliwości.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do obrony
  - Naruszenie domniemania niewinności przez Przewodniczącego Parlamentu;
  - Administracja Parlamentu jest sędzią i stroną;
  - Zróżnicowanie zarzutów podnoszonych przez Parlament w toku postępowania;
  - Odmowa przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczy odwrócenia ciężaru dowodu.
  - Parlament zobowiązał wnoszącą odwołanie do udowodnienia, że nie dopuściła się ona żadnego uchybienia, mimo że nie miał dowodów, które mogłyby stanowić poważną podstawę do twierdzenia, że doszło do uchybienia.
5. Zarzut piąty dotyczy niewystarczającego uzasadnienia.
  - Jedyne podnoszone powody to publikacja schematu organizacyjnego, chociaż on o niczym nie dowodzi.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
  - Żadna norma nie ustanawia wykazu dokumentów, jakie należy doręczyć i wobec tego wnosząca odwołanie podlega arbitralności Parlamentu.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia praw obywatelskich asystentów parlamentarnych.
  - Parlament zakazuje asystentom prowadzenia działalności politycznej.
8. Zarzut ósmy dotyczy dyskryminującego traktowania, *Fumus persecutionis* i nadużycia władzy.
  - Wnosząca odwołanie została poddana tej procedurze z powodu politycznej wrogości ze strony Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego
9. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia niezależności posłów.
  - Praca asystentów parlamentarnych nie ogranicza się do pracy legislacyjnej.

10. Zarzut dziesiąty dotyczy braku faktów.

- Parlament jedynie odpowiedział, że dokumenty dostarczone przez wnoszącą odwołanie nie udowodniły niczego, podczas gdy dokumenty te potwierdziły pracę asystenta.
- Parlament nie jest w stanie udowodnić swoich roszczeń.

11. Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

- Schemat organizacyjny (punkt wyjścia do rozpoczęcia postępowania ogłoszonego przez Przewodniczącego Parlamentu) opublikowano w lutym 2015 r., ale windykacja nienależnych kwot sięga sierpnia 2014 r.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-86/18)

(2018/C 161/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94, s. 1), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 51 te same dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 12 920 EUR za każdy dzień począwszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/23/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 51 ust. 1 dyrektywy 2014/23/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do te same dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
  2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 12 920 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstrasającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.
-